

[Justitsministeren.]

rigtigt, at man kan fortolke § 31 saaledes, som han gør. Det er der mange Jurister, der vil gøre; der er ogsaa andre end Jurister, der vil gøre det. Men der er ogsaa mange Jurister, der vil fortolke den, som jeg har gjort, fortolke den saadan, at § 31 naturligvis i al Almindelighed har den samme Betydning som enhver anden Bestemmelse i Retsplejelov eller Straffelov, eller hvor det nu er, men naar der foreligger et Tilfælde, hvor afgørende Hensyn til Almeninteressen tilsiger at optræde, som det er sket, viger § 31 for disse højere Hensyn. Det er det, jeg har gjort gældende, og det er en fuldkommen juridisk Betragtning. Det viser sig ikke alene her, det viser sig i Straffelovens forskellige Bestemmelser, det er en Grundsætning, der er gjort gældende i Lægeloven, Svangerskabsforslaget, Apotekerloven, Jordemoderloven og maaske adskillige andre Love, at uanset at der i Almindelighed paahviler en Embedsmand Forpligtelse til at rette sig efter de og de Bestemmelser, kan i visse Tilfælde Hensynet til Almeninteressen fritage ham for en endog meget strengere Straf end den, der overhovedet er Tale om efter § 31, som kun omhandler et Bødeansvar. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel fremhæver, at den Handling, jeg har foretaget, i og for sig virker stik imod Ønsker, som jeg selv tidligere har haft om at skærpe Retsplejelovens § 31, men det siger jo ikke noget i dette Tilfælde. Det siger jo ikke noget, hvis man netop staar over for en Situation, hvor et afgørende Hensyn til Almenvellet taler for at gribe ind. Selvfølgelig skal Retsplejelovens § 31 i al Almindelighed, ja, næsten undtagelsesfrit, have samme Gyldighed som enhver anden Paragraf, ogsaa respekteres af Justitsminister og Rigsadvokat, selvfølgelig, men hvis den juridiske Fortolkning er rigtig, hvad mange Jurister altsaa mener, at der i visse Tilfælde kan foreligge Hensyn til Almenvellet, som kræver en Fravigelse, ja, saa gælder den ogsaa Retsplejelovens § 31.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel sagde, at jeg har oplæst *noget* af Rigsadvokatens Redegørelse. Jeg er selvfølgelig i Stand til og villig til, hvis det virkelig ønskes, at oplæse hele den udførlige Redegørelse, jeg senere har faaet fra Rigsadvokaten om alt, hvad der er passeret, men jeg gør det ikke gerne efter det Forløb, denne Diskussion i øvrigt har faaet, og jeg tror heller ikke, at man ønsker det nu. Naar jeg har oplæst noget af den, er det jo

ikke for at forholde det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel de Oplysninger, han maatte anse det for nødvendigt at faa, men det er, fordi jeg ikke har ønsket at oplæse mere, end jeg mente var nødvendigt eller tilstrækkeligt for denne Diskussion. Redegørelsen indeholder selvfølgelig mange flere Detailler, og en samlet Oplæsning af den vilde maaske give et klarere og bedre Indtryk af, hvorfor vi har fundet os foranlediget til at handle, som vi har gjort, eller rettere, hvorfor jeg — for det er mig, der har Ansvaret — har fundet mig foranlediget til at handle, som jeg har gjort, men jeg tror ikke, det vil være rimeligt eller rigtigt paa dette Tidspunkt at begynde hele denne Gennemgang forfra.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, at det ikke var min Opgave at uddele Irettesættelser fra Folketingets Talerstol. Jeg antager, det ærede Medlem hermed sigtede til, at jeg ikke her burde have paataalt det efter min og Rigsadvokatens Formening uheldige eller urigtige i, at Statsadvokaten ikke havde sørget for, at disse Ting kom frem for Offentligheden.

Hvis det var min Mening at uddele Irettesættelser, hvad der ikke har været Tale om, vilde det i øvrigt ogsaa have været berettiget at gøre det under denne Debat. Men det er ikke min Mening at misbillige eller tildele Statsadvokaten nogen Irettesættelse, det vilde være Udtryk for noget af den samme Bagklogskab, som i saa høj Grad er kommet til Orde fra forskellige ærede Taleres Side her. Jeg forstaar meget vel, at Statsadvokaten i det Tilfælde, der forelaa, og hvor der var adskillige kraftige Angrebepunkter mod denne Læge og rejst Tiltale i Henhold til adskillige alvorlige Paragraffer, at han der har fulgt Rettens Henstilling om, at hvad der ikke var rejst Tiltale for, det skulde heller ikke offentlig frem, uanset at det for Dommerne vilde faa Betydning med Hensyn til Strafudmaalingen. Jeg forstaar det meget vel, og jeg er ikke helt sikker paa, at jeg ikke, hvis jeg havde staaet i hans Sted, vilde have gjort det samme, i første Række naturligvis af Hensyn til Lægens Familie. Derfor agter jeg ikke at tildele Statsadvokaten nogen Irettesættelse, fordi jeg ikke synes, at han i og for sig har gjort noget urigtigt, efter som Sagen forelaa for ham dengang, men noget helt andet er, at der saa rejses en Bevægelse, der efterhaanden viser, at det har været uheldigt, faktisk og sagligt uheldigt, at han har indtaget det Standpunkt dengang, men at ytre denne Mening er ikke at tildele ham